

nink määrne muld minno ütskord kattap, ent kui ma enne se päle wõi lota, et sinno kässi minno ärratap, sis om eggas kottus hä, sest Ma om ligin paigun sinno värralt. Kui pääramene wärs laulti, nakkati ferriko sella löma nink wõeti first ülles nink kanneti sure ferrikoläriwe ette, los õkwa altari waasta ferriko een haud olli kaiwetu. Sinna panti raam firstoga saisma nink oppetaja üttel juttust nink tallit matmise luggu kiik täiweste õnnistuse sõnnuni ärra. Ent fottus olli wõeras, mansaisja wõera, matmise luggu wõeras. Kiik läsiwa ärra, minna ütsinda jäiye saisma nink laaski latsilt sedda laulu laulda: "Jesus, ke mo lotus om," seni kui haud olli kinni mattetu. Hawwa pääl satte ma põlwili mahha nink valsi Jummalat nink paron Kahlen toet minno nink weiye mo külla taggas. Temma tahise ka matmise kullu kanda, ent minna ütli talle, et koggodus ommale kaddonu oppetajale ni rohkesti om andnu, et täl willand om, kui sedda matmise päle fullutetas, mes reisimise fullust pärrajänu. Minna kintsi rahha ferrikule, lauljile, massi kiik kohto nink Paavsti-uusu ferriko kullu ärra, kiik paron Kahleni läe läbbi, ke tõimast tallitust ärratallit, ehk temmal kül töisel päiswal ärraminnel olli ommatside mannu, sea tedda odiwa. Temma läts ärra nink minna jäiye ütsinda pärra nink olli haige. Lina purgemeister last minno henre mannu kutsu nink and kaddonu oppetaja rahha nink trossi mo kätte. Rahbast olli valjo mahhas arwatu se päle, mes kaddonu ommal haigewote pääl olli tarvitatu, nink laulatuse sõrmus olli ärawarastetu. Viis tundi läts purgemeistre man ollen ärra, nink kui ma külla taggasitulli, jäiye ma ni haiges, et ma õse tahise ärrakoolda. Kes nüüd minno kolu kehha olles ärawinu? kes mo rahha nink hääd olles ommal hole alla wõtnu? Minna said ommal wannamori Schönb ergi külla, los mo abbikaas hengap, nink kästsi mul sääl kõterit ürida.

Schönb ergi külla oppetaja prouwa, Hänichen nimmi, tulli eesti mo värra nink weiye mo omma maia. Sääl anti mulle üts kamber, kellele wõerussest üts wäikene us kabeli päle wäljaläts, õkwa sinna paika, los mo armisa abbi kasa haud olli. Oh, kuis olli ma tennolik se eest! Paron olli mõisaherra aidniko palganu nink läpa laeknu turbidega katta nink lille ümbrezöri istutada, ni et koolja haud sugguke kolle es olle, enge wäga rõemja wäljanäüt. Minna kaije warra hommungust õodanguni üttest wäikust alnakesest läpa päle nink istse saggede temma een ehk olli Jummalat pallesden temma een põlwili maan. Siin Saksamaal, los koggoduse wäilese omma nink eggas ajastaja mitte ennamb kui 10 ehk 20 kooljat ülle koggoduse ei matteta, om se wiis pea ligin paigun, et kooljahawwa ferriko ümber kaiwetas nink oppetaja eesti ka liggitõrran ellap otsego kessel koolnuide sean. Eggas päiw lodi ferriko sella hommungo-palvusele, lõunale nink õodango-palvusele kõimajjan, mes ka kabeli pääl saisap. Kolm päiva olli ma oppetaja Hänicheni majjan paigal nink leüse sääl hüwwi innemiste sean nink mo armisa kaddonu abbi kasa hawwa man rahho ommale sõamele. Sis tulli mo welli, oppetaja Moritz Peterburist, kellele ma Sodeni lina olli kirjutanu, nink weiye minno Perlini, kost proh wesser Friedländer, üts wanna sobber Tartust, minno aurotõllaga Königsbergi saat. Enne äras minnekit tallitime weel ütte mälletuse: hawwa päle, mes oppetaja Hänichen ütte munstri pärra toot laske zaggada. Mo poig kirjutap mulle Rijast, Tartu koggodus tahtivat omma oppetaja lehha laske wõeralt maalt koodo turvva. Ma pelga, et se ei tahha kõrdaminna. Ma lasse parremb üts kiuwisammas Tartu kabeli pääl üleessäeda üttes mälletuses neide sean, sea ommal armoga nink usutawusega temmale ellun hääd teggiwa nink ka surman tedda weel hämelega mälletawa. Üttelge sedda koggodusele; ja üttelge